

И въ двата тие случая, нашиятъ боенъ викъ е слѣдния:

Да живѣе България, и пр.

1876. 17. май, върху парахода.

Войвода: Хр. Ботйовъ“.

Завладяването на единъ чуждъ параходъ съ мятежническа цѣль, не е работа безъ отговорности. За да не паднатъ тие изключително върху капитанътъ, защото се подчинилъ да изведе четата на българския брѣгъ, Ботйовъ поелъ отговорноститѣ върху себе си и прѣдъ Европа и прѣдъ Австрийската дипломация, и прѣдъ босфорския галфонъ. Поетътъ е далъ слѣднето „удостовѣрение“ Енглендеру, съ което тоя си омивалъ рѣцѣтъ като Понтийскій Пилатъ:

„Долуподписанитѣ удостовѣряваме съ това, че ние, българскитѣ възстанници, съ сила принудихме капитанътъ на „Радецки“ да спрѣ на турския брѣгъ, макаръ и да нѣма станция.

За българскитѣ възстанници,

Войвода: Хр. Ботйовъ“.

VI.

Прѣди да прослѣдимъ въ кратцѣ движението на четата къмъ Врачанския Балканъ, нека съ двѣ три думи разчистимъ недуразумѣнията около единъ въпросъ, съ маловажността на който пожелаха нѣкои да си спечелятъ слава. Както прѣдугажда читателътъ, ние ще дискутираме по въпросътъ за завладяването на „Радецки“.

Мнозина — и нека го кажемъ пакъ за гордостъ на авторътъ на тая версия — покойния З. Стояновъ, затрѣби, че идеята за завладяването на „Радецки“ не била Ботйова, но чужда. Захари Стояновъ е отдаваше незнамъ кому. Заимовъ на двама-трима второстепенни хора, които не сѣха запознати почти никакъ, даже